

Gyászjelentés

Ottó Péter okl. bányaművelő mérnök 2016. június 23-án, életének 75. évében Zircen elhunyt.

Kuhn Tibor okl. olajmérnök 71 éves korában Budapesten elhunyt.

Jászberényi Zsombor okl. olajmérnök, okl. bányaiipari gazdasági mérnök, okl. mérnöktanár 89 éves korában elhunyt.

Dr. Kristóf Miklós okl. olajmérnök, a rezervoár szakterület ismert művelője 2016. július 18-án, életének 78. évében Szolnokon elhunyt.

Hontvári János szerkezetgépész-technikus 2016. július 23-án, életének 78. évében Tatabányán elhunyt.

Bimbó Mihály okl. bányageológus mérnök 2016. július 27-én, Pécsen elhunyt.

Vizy Béla geológus 2016. augusztus 1-én, életének 85. évében Budapesten elhunyt.

Csicsay Albin okl. bányamérnök 2016. augusztus 8-án, életének 85. évében Budapesten elhunyt.

Krauter György technikus 2016. augusztus 12-én, életének 80. évében Pécsen elhunyt.

Balázs László okl. bányamérnök, okl. építőipari gépészmérnök 2016. augusztusban, 62 éves korában Pécsen elhunyt.

Horváth István okl. olajmérnök 2016. szeptember 1-én, életének 73. évében Csongrádon elhunyt.

Dr. Bíró József okl. bányamérnök 2016. szeptember 20-án, életének 73. évében Pécsen elhunyt.

Kiss Károly okl. geofizikusmérnök 2016. szeptember 27-én, 85 éves korában Veszprémben elhunyt.

Dr. Bakó Károly okl. kohómérnök, egyetemi magántanár, az OMBKE tiszteleti tagja 2016. október 2-án, életének 75. évében Budapesten elhunyt.

Szabó József okl. bányamérnök 2016. november 3-án, 80 éves korában Mádon elhunyt.

Dr. Németh Jenő tanár 2016. november 6-án, életének 85. évében Zalaegerszegen elhunyt.

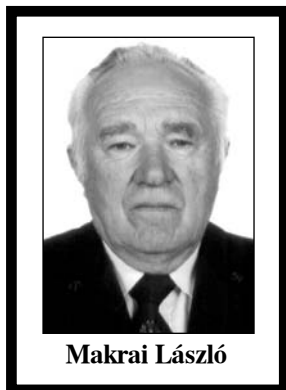
Dr. Kránicz Zoltán okl. bányamérnök 2016. november 11-én, életének 83. évében Tapolcán elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Makrai László

1935–2016

2016. június 3-án Veszprémben eltemettük *Makrai László* okl. bányamérnök, bányageológus kollegánkat, az egykori Veszprémi Szénbányák főosztályvezetőjét, főgeológusát, a BDSZ országos tanácsának és nyugdíjas választmányának tagját, a veszprémi bányász nyugdíjas szervezet megbecsült vezető tisztségviselőjét, a városi nyugdíjas közösségi élet fáradhatatlan és meghatározó, központi alakját.



Makrai László

A friss, zuhogó nyári esőben családjá, nagyszámú egykori kollegája, tisztelői és ismerősei nagy részvét mellett rótták le tiszteletüket a ravatalnál. Váltott díszőrséget a ravatalnál a veszprémieken kívül az Ajkáról, Zirc-Dudarról, Balinka-Mórról, Várpalotáról és az ország más bányavidékeiről érkezett nagyszámú egyenruhás kollegáink látták el. A szertartás alatt az özvegy kívánságának megfelelően a hangszóróból az ismert bányász dallamok szóltak. A gazdag selmeci dalkincsünkből Pözlmann István és Kiss Tamás kollegáink fáradtságos és hozzáértő munkája révén sikerült az alkalomhoz illő, a megemlékezés és a búcsú hangulatát híven megeremítő hanganyagot összeállítani. Köszönet érte!

A hivatásos búcsúztatót követően *dr. Buzási István* bányamérnök a szakma nevében köszönt el az elhunyt kollegánktól, részletesen felsorolva szakmai érdemeit és munkásságának jelentősebb részleteit. Záró gondolatként kiemelte, hogy Makrai László aktív évei utolsó szakaszának nagy sikere volt a Gyepükaján térségében lemélyített szénkutató fúrások eredményessége, a mintegy 100 Mt mennyiségű Ajka II. szénvagyon megtalálása. Más kérdés, hogy napjaink szigorú gazdasági törvényszerűségei ennek a hasznosítását már nem tették lehetővé. Mi bányászok azonban úgy sejtjük, hogy ha előbb nem is, de talán ükunokáink egyszer mégis e bányakincs felhasználására kényszerülnek. Ennek során Makrai László nevével találkozni fognak. Ennél szebb és tartósabb emléktáblát a sorstól talán nem is lehet kívánni. „Ezzel mondunk utolsó Jó szerencsét!” – fejezte be megemlékezését *dr. Buzási István*.

A sírnál a hamvak földbe helyezésekor a harangjáték után a nem szűnő esőben az OMBKE tiszteleti tagja, *dr. Pataki Attila* kollegánk érces hangjának vezetésével az esernyők alól gyönyörűen szólt a teljes gyászoló gyülekezet alkalmi kórusa által elénekelt Bányászhimnusz, amelyet nagyra becsült kollegánk még egy szépen zengő szóval egészített ki.

Köszönetet mondunk a gyászszertartás minden résztvevőjének és mindazoknak, akik közreműködésükkel elősegítették, hogy szeretett kollegánktól, Makrai Lászlótól méltón módon vehettünk búcsút. Nyugodjék békében!

Utolsó Jó szerencsét!

Németh György

Tóth Attila 1935–2016

Karcagon született 1935. szeptember 18-án. Szülei pedagógusok voltak, de a családi hagyományt négy lánytestvére vitte tovább. Édesapja kívánságára ő mérnök lett.



Az általános iskolai és gimnáziumi éveit Karcagon töltötte, majd 1954 szeptemberétől a Soproni Műszaki Egyetem földmérő mérnöki szakán folytatta tanulmányait. 1959 májusában megkapta földmérő mérnöki oklevelét.

A gyakorló mérnöki tevékenységét 1959 májusától a Borsodi Szénbányák Igazgatóságán, a bányamérési osztályon kezdte. 1960-tól üzemi mérnökségvezetőként először a Bükkaljai Bányaiüzemnél, majd az 1990. évi nyugdíjazásáig a Mákvölgyi Bányaiüzemnél látta el feladatait.

Mindvégig tagja volt a BDSZ-nek.

A jó munkája alapján többszörös kiváló dolgozó, a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatát is magkapta.

Az OMBKE 40 és 50 éves tagságért 2006-ban és 2016-ban Sóltz Vilmos-emlékérmet kapott.

Munkája és családja mellett mindvégig ápolta kapcsolatát gimnáziumi és egyetemi évfolyamtársaival, akikkel együtt 2009-ben Sopronban átvette aranydiplomáját.

2016. június 5-én, rövid betegség után érte a halál.

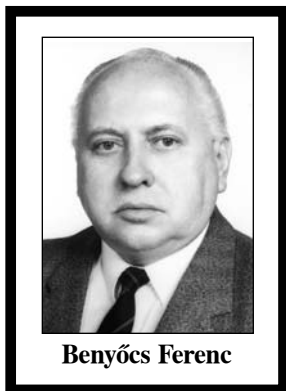
Temetése 2016. június 11-én – szűk családi körben – akaratának megfelelően történt.

Nyugodjon békében, emlékét megőrizzük!

Tóth Attiláné

Benyőcs Ferenc 1936–2016

1936. 09. 17-én született a Fejér megyei Csabdi községben. 1939-től tatabányai lakos lett, ahol alap- és középiskoláit végezte. A Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatójaként okleveles bányamérnök diplomát szerzett, közben Sopronban is vértéződött a bányász szakma tantárgyaiból.



Középiskolai időszakában a Tatabányai Szénbányászati Tröszt bányaiüzemeiben, az egyetemi tanulmányi idő alatt a Sajókazai Bányában – a tanítási szünetekben – fizikai munkásként dolgozott, különböző beosztásokban.

1960-tól a Tatabányai Szénbányászati Tröszt XIV-es Bányaiüzemében beosztott mérnök, mérnökségvezető, 1966-1976 között felelős műszaki vezető, emellett föld alatti robbantásvezető. A bányamentő szolgálat tagja 1962-1977 között, 9 évig üzemi bányamentő parancsnok.

1976-1992 között, nyugdíjazásáig a Tatabányai Szénbányák (majd Bányák) Vállalat központi beruházási szervezetében bányászati csoportvezető, létesítményi főmérnök.

Az ő nevéhez is köthetők az alábbi fontos létesítmények megvalósításához szükséges tervezések, kivitelezések:

- a Keleti Bányaiüzemek föld alatti összevonása, rekonstrukció keretében,
- Nagygyeházi Bányaiüzem építése,

• a Mányi Bányaiüzem bezárásánál nagy vízhozamú (40 m³/perc felett) bányatérsekben nagynyomású (26 bar) vízelzáró gátak építése, sikeres vízelzárás,

• Az eddigi utolsó tatabányai szénbánya, a Mány I/a Bányaiüzem beruházásának előkészítése, főfeltáró bányatérsek tervezése, építésének irányítása.

Nyugdíjasként 1993-1994-ben részt vett a Tatabányai Bányák Vállalat fa. privatizációját előkészítő vagyonértékelő munkacsoport tevékenységében. 1994-1998 között bányafelhagyási kötelezettségek felmérésével, a végrehajtás előkészítésével és műszaki ellenőrzésével bízta meg a Tatabányai Bányák fa., majd az Észak-Dunántúli Bányavagyon Hasznosító (ÉDBVH) Rt. 1998 után a SZÉSZEK egyedi megbízásaival más BVH Rt.-k kötelezettségeinek teljesítését ellenőrizte.

Az életére jellemző nagy aktivitást más területeken vállalt feladatok teljesítésénél is mindig tapasztalhattuk: 1998-2006 között Tatabánya Megyei Jogú Város Önkormányzat közbeszerzési bizottságának külső tagja, 2006-tól KEM békeltető testületi tag.

Milyen kollégát veszítettünk el? Aki életművével bizonyította értékeit. Szakmailag képzett – folyamatosan igényelte a fejlődést, bújtta a szakirodalmat –, nagy tudású és őszintén elkötelezett a bányászat iránt.

Fiatalon nagy tragédiákat élt meg a családban. Egyik nővérét 9 éves korában, a másikat 11 évesen és édesapját – aki bányász balesetet szenvedett – 17. életévében veszítette el. Ő asztmájával gyógyszeres kezelés alatt állt. Egészségének tovább romlásakor sem panaszkodott, mint mindenben, ebben is fegyelmezett volt.

Másik jellemző tulajdonsága a hűség volt. Hűség a szakmához, hűség a családnak, hűség a természethez és hűség az általa szabadon választott kedvtelésekhez. Kibontva ezt a „Légy hű önmagadhoz” magas rangú emberi kvalitást: mélyen tisztelt bányász édesapját követte diák éveiben fizikai munkásként. Diplomás mérnökként a szakma ranglétráját egyetlen szeretett bányáüzemében járta, vállalatát életében becsülte és el nem hagyta (ez ma már nem mindenhol érdem).

Boldog családi életet élt. 1960-ban – diplomája megszerzése után – kötött házassága után szakmai tanácsokkal segítette a bányaművelés terén is dolgozó felesége tanulmányait, robbantástechnikai karrierépítését. Büszke volt lányaira: a kohó- és hegesztő szakmérnökre és a pedagógusra. Sok örömet szerzett neki három unokája.

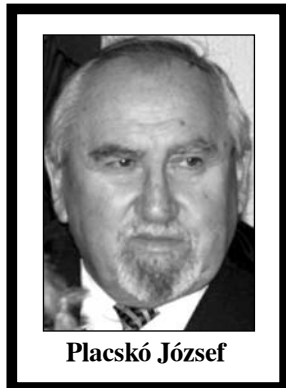
Szerette a természetet. Feleségével teljesítette az országos kéktúrát. Megkapta a „Zempléni várak”, valamint a „Mecsek turistája” kitüntetések. Az OMBKE tatabányai helyi szervezete is kamatoztatta szenvedélyét: több, élményekben gazdag programot szervezett az általa jól ismert gyönyörű magyar tájakra. A versenybridzs elkötelezett játékosa volt. A bányászat által létrejött, majd a szakma fellegvárává vált városban a bányász dinasztia értékes tagjaként mind a város sokrétű életében, mind a folyamatosan fejlődő bányászatban letette pozitív névjegyet, örökölni hagyva ránk személyiségét.

Szeretett feleségének hirtelen halála után már nem tudott örülni az életnek, június 5-én hajnalban, álmában érte a halál. Benyócs Ferenc okleveles bányamérnök, utolsó Jó szerencsét!

Szikrai Miklós

Placskó József 1934–2016

Ismét búcsúznunk kellett egy kollégától, jó baráttól. Noha tudtunk néhány régebbi betegségéről és arról, hogy az utóbbi időben sokat szenvedett, mégis váratlan volt a hír, hogy életének 83. évében eltávozott közülünk *Placskó József* gázmérnök.



Placskó József Martonvásáron született 1934. február 22-én. Elemi iskoláit szülőhelyén, polgári iskoláit Dunaföldváron végezte, majd a székesfehérvári József Attila Gimnáziumba járt. Onnan delegálták 1952-ben Budapestre az Oleg Kosevoj Szovjetosztódíjas Iskolába. Ott érettségizett 1953-ban. 1953-1958 között a Gubkinról elnevezett moszkvai Olajipari Műszaki Egyetemen a szénhidrogén-bányászati szakon tanult és szerzett gázmérnöki diplomát, meg számos barátot bolgár, cseh, német, orosz szlovák, tatár és ukrán évfolyamtársai közül.

Olajipari pályafutását a Dunántúlon kezdte: 1958-1962 között a Lovászi Kőolajipari Vállalatnál előbb termelési mérnök, majd üzemegység vezető, 1962-1964 között a Dunántúli Kőolajtermelő Vállalatnál gázellátási osztályvezető Bázakerettyén, majd 1964-1966 között távvezetési üzemvezető Nagylengyelben. 1966-ban áthelyezték Budapestre az Országos Kőolaj- és Gázipari Trösztbe, ahol a kőolaj- és földgáztermelési főosztályon osztály-, majd főosztályvezetőként dolgozott 1974-ig, az orenburgi gázvezetéképítési munkák előkészítésének megkezdéséig. Gyakorlati munkájában jelentős szerepe volt a szakmain kívül empatikus képességének is. Amikor a fővállalkozással megbízott OKGT feladatát az e célra megalakított Petrolkémiai Beruházási Vállalat (Petrolber) vette át, Placskó József ennek a vállalatnak az állományában tevékenykedett tovább itthon a Petrolber Orenburg Létesítményi Iroda vezetőjeként, a Szovjetunióban az Ivano Frankovszk Orenburgi Létesítményi Főigazgatóság vezetőjeként 1979-ig. Hat év után került vissza az OKGT kötelékébe, ahol a kereskedelmi igazgatóság vezetője lett.

1987-ben a Flow Automation Houston amerikai cégnél vállalt munkát. Az Európai és a Közép-Ázsiai Képviselet vezetőjeként jól tudta kamatoztatni hazai és szovjetunióbeli tapasztalatait, kapcsolatait. Megbízatásának 16 éve alatt több nagy értékű szerződés létrejöttében volt kiemelkedő szerepe.

Nyugdíjba vonulása – 2002 – után is igen aktív életet élt. Kedvenc sportágát, a motorozást nagy energiával űzte. Szakmai tapasztalatait, élményeit írásban (a 2005-ben megjelent Volt egyszer egy Orenburg – Egy gázvezeték építésének eddig ismeretlen körülményei c. könyvében), illetve a 2010 novemberében Budapesten bemutatott Az Oriás – Magyarok az orenburgi gáztávvezeték építésén c. dokumentumfilmben örökítette meg. A filmnek nemcsak tanácsadója, de szereplője, a nagy érdeklődéssel kísért bemutatónak pedig aktív közreműködője is volt.

2013-ig – betegségének súlyosbodásáig – lelkesen vett részt társadalmi, szakmai szervezetek életében: tagja volt

a Magyar-Orosz Művelődési és Baráti Társaság Elnökségének, vezetőségi tagja volt a Budapesti Olajosok Hagyományápoló Körének (BOK). Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek (OMBKE) már a pályája kezdetén, Lovászipiban tagja lett. 1972-1975 között a Kőolaj-, Földgáz- és Víznyelési Szakosztály megválasztott elnökeként segítette az egyesület munkáját.

Kiterjedt baráti társasága kedvelte közvetlensége, segítőkészsége és humora miatt is.

Felesége, leánya és unokái, rokonai, barátai, volt munkatársai és ismerősei szeptember 2-án Martonvásáron vettek Tőle végső búcsút és mondtak Neki utolsó Jó szerencsét!

Dé

Podhorányi László (1930–2016)

„Akkor élsz, ha másokért élsz.” (gróf Széchenyi István)

A bányász szakma elkötelezett, elismert és tisztelt képviselője, 1930-ban született Miskolc mellett, Pereces-bányatelepen. Édesanyja családja ezt megelőzően Selmezbányáról települt ide. Nagypapja bányáiparit végzett, a Miskolci Bányauzem nyugdíjasa volt. Így a bányász-környezet számára természetes, annak hagyományai, szokásai élete részei voltak.



Podhorányi László

Az elemi iskolát Pereces-bányatelepen, a középiskolát Miskolcon, a Királyi Katolikus Fráter György Gimnáziumban végezte, ahol 1948-ban érettségizett. Ezt követően a Miskolci Bányauzemnél, Baross aknán csillésként fizikai munkát végzett, majd Diósgyőr-Mártabányán aknaírnok, később szénexpeditőr lett.

Hároméves munkaviszony után Mártabánya vezetőségének javaslatára az 1951/52-es évtől felvették a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Az akkori szervezeti rend szerint az 1953/54-es tanévtől (harmadévtől) Sopronban folytatta a tanulmányait, így 1956-ban ott vehette át diplomáját.

Ezt követően a Borsodi Szénbányák Ormosi Bányauzeménél beosztott mérnöki, majd az Üzemvezetőségben üzemmérnöki beosztásban dolgozott három évet.

1959-től a Vállalat Központi Bányamentő Állomásának vezetésére, a 420 fős mentőcsapat parancsnoki teendőinek ellátására kapott megbízást. 1971-től feladata az Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Műve és a Rudabányai Vasérc Műve illetékességi területére, valamint az Országos Bányászati Főfelügyelőség által elrendelt ún. bányászati meteorológiai és külszíni vízrendszeri hálózat ellenőrzésére, irányítására is kiterjedt. 1973-tól – országos légzésvédő állomás hiányában –, a vállalattal szerződést kötő külső vállalatok légzésvédelmi feladatait is ellátta.

1974-től, az Ózdvidéki Szénbányákkal történt egyesülés idejétől, munkaköre a Borsodi Szénbányák Vállalat Biztonságtechnikai Osztályához került. 1981-től a Vállalat Ózdvidéki Bányaterületének másik, Farkaslyuki Központi Mentőállomása és a hozzá tartozó 150 fős mentőcsapat irányítása is a feladata lett.

Szakmai továbbképzését a SZOT Felsőfokú Munkavédelmi Tanfolyama 3 éves szakmérnöki tagozatának elvégzése jelentette 1964-67 között.

1977-től a Vállalat Továbbképző Központjában tanfolyami előadóként is közreműködött. Az MTA Osztályközi Tudományos Albizottság munkájába is bekapcsolódott tagként.

Nyugdíjazására 1989-ben, 41 és fél éves szolgálati idő teljesítése után került sor.

A szeretett családfő 1959-ben kötött házasságot Sztelho Dórával. Első gyermekük, László 1965-ben, második gyermekük, Dóra 1972-ben született, akik ma négy unokáját nevelik.

Bár egészségi állapota az utóbbi években folyamatosan gyengült, családja szerető gondoskodása segítette őt abban, hogy jókedvét és páratlan humorát az utolsó pillanatig megőrizze. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy megkímélte őt a kínzó fájdalomtól, és 2016. július 15-én este, csendben távozott tőlünk. Utolsó útjára, bányász hagyományok szerint, július 26-án kísértük Miskolcon családja, kollégái és barátai körében.

Emlékezetünkben egy nagyon szerethető, igaz ember marad ő örökre, aki az életét másokért élve mutatott példát valamennyiünk számára.

Munkájának elismerései: Bányászat Kiváló Dolgozója (1964, 1965, 1975, 1976), Bányász Szolgálati Érdemérem 3 fokozat (1966, 1981, 1986), Polgár Védelem Parancsnokság Oklevél (1985), Minisztertanács által kiadott Kiváló Bányász (1986), Bányamentő Szolgálati Érdemérem (1987, 1989).

40 és 50 éves OMBKE tagságért Sóltz Vilmos-emlékérem (2002, 2012), aranyoklevél (2006), posztumusz gyémántoklevél (2016).

Drága édesapám, nyugodj békében! Mindannyian kívánunk Neked utolsó Jó szerencsét!

fia, Podhorányi László okl. bányamérnök

Götz Tibor 1931–2016

Váratlanul ért bennünket a hír az általunk szeretett és tisztelt *Götz Tibor* gyémántokleveles olajmérnök, az OMBKE tiszteleti tagja szeptember 10-én bekövetkezett haláláról.



Götz Tibor 1931. április 5-én született Budapesten. Elemi és középiskoláit részben Budapesten, részben Balassagyarmaton végezte. Az egyetemi tanulmányait Miskolcon, majd Sopronban végezte a bányamérnöki kar olajmérnöki szakán 1954. december 17-én kitüntetéses oklevéllel. Jubileumi gyémánt oklevelét 2014-ben kapta kézhez a Miskolci Egyetemen.

Friss diplomásként az alföldi szénhidrogén-kutatási területen kezdett dolgozni. 1954-1961 között a MASZOLAJ Alföldi Fúrási Üzemében Szolnok, Nádudvar, Karcag, Biharnagybajom, Tótkomlós, Battonya, Üllés, Kiskunság területein mélyített fúrásoknál tevékenykedett különböző beosztásokban (fúrómérnök, csoport-, majd üzem- és kirendeltség-vezető, mélyfúrási osztályvezető). 1961-ben az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt (OKGT) központba került, ahol a Fúrási Főosztályon beosztott mérnökként különböző területek felelőse volt, de legfőbb feladata a kitérőek megelőzése, illetve elhárítása volt. 1969-ben kinevezték az OKGT Biztonságtechnikai és Tűz- és Munkavédelmi Főosztály vezetőjének. A KGST kitérés-megelőző, -elhárító nemzetközi egyezmény magyar meghatalmazottja volt. Az általa vezetett részleg hozzájárult a magyar kitérésvédelem és -elhárítás nemzetközi elismeréséhez. Ebben a munkában nyugdíjba vonulása után is részt vett.

Nyugdíjasként aktívan tevékenykedett a szakmai-társadalmi szervezetek munkájában, szakmai hagyományaink ápolásában. A MOL Bányász Szakszervezet delegálta a MOL Gondoskodás Alapítvány Kuratóriumába, melynek tagjaként nagy odaadással törődött a nyugdíjasok sorsával, támogatásával.

1954 óta volt aktív tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. 1955-1961 között az Alföldi Csoport szervezőtitkára, 1965-1968 között az Alföldi Fúrási Csoport titkára, 1978-1981 között az Egyesület főtitkárhelyettese, több cikluson át dolgozott az Ellenőrző Bizottságban (1999-2003 között, majd 2010-től tagként, 2004-től 2010-ig elnökként). 2006-ban az Egyesület tiszteleti tagjainak sorába választotta, 60 éves egyesületi tagságáért és hűségéért 2014-ben Sólyt Vilmos-emlékérmet kapott.

A 2006 óta működő Budapesti Olajos Hagyományápoló Kör (BOK) egyik alapítója, lelkes vezetőségi tagja volt. Segítséget nyújtott más hasonló szervezet (egri és a hajdúszoboszlói hagyományápoló körök) megalakulásában.

Az Orosháza térség olajiparának kialakításáért a város Orosházáért kitüntetett oklevélben részesítette 2013-ban.

Fia, Zoltán jelenlétében tisztelegtek személye előtt egykori munkatársai, barátai, tisztelői, az OMBKE vezetői és számos BOK-tag a budapesti Fekete Arany klubban október 13-án rendezett emlékülésen. Ott mondtunk Neki utolsó Jó szerencsét!

Dallos Ferencné

Dr. Dobos Irma köszöntése

Egyesületünk és a Kőolaj-, Földgáz- és Víznyászati Szakosztály vezetői: *dr. Gagy Pálffy András* ügyvezető igazgató, *Kőrösi Tamás* főtitkár, *Molnár Csaba*, a KFVSz elnöke és *Horányi István*, a KFVSz VHSz elnöke a Magyarhoni Földtani Társulat központjában köszöntötték 90. születésnapja alkalmából tagtársunkat, *dr. Dobos Irma* eurogeológust.

A házigazda szerepét betöltő *dr. Baksa Csaba* MFT-elnök üdvözlő szavait követően *Kőrösi Tamás*, majd *Molnár Zsolt* köszöntötte az ünnepeltet, s adta át a példátlanul gazdag életút elismeréseként a Péch Antal-emlékéremet, amit *Dobos Irma* nem tudott átvenni a küldöttgyűlésen. Az ünnepelt életútja rövid áttekintésével mondott köszönetet az elismerésért.

dé

Augusztus 20-a alkalmából kitüntetett tagtársaink

Előző számunkban már megírtuk, hogy az augusztus 20-ai nemzeti ünnepünk alkalmából magas állami kitüntetés-

ben részesültek az alábbi tagtársaink. Most tudjuk leköszölni a kitüntetettek Magyar Közlönyben megjelent méltatását.

Dr. Csöke Barnabás, a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kara Nyersanyag-előkészítési és Környezeti Eljárás-technikai Intézetének emeritus professzora nemzetközi és hazai szinten is jelentős oktatási, kutatási és tananyagfejlesztési tevékenysége, továbbá az elméleti és kísérleti kutatások, illetve a gyakorlati fejlesztés során elért eredményei elismeréseként a MAGYAR ÉRDEMREND Lovagkeresztje polgári tagozata kitüntetést kapta.

Cseh Zoltán, a tarcali Colas Északkő Bányászati Kft. ügyvezetője, a Magyar Bányászati Szövetség alelnöke, az Építő- és Adalékanyagbányászati (kő, kavics, homok és agyag) Tagozat elnöke a hazai út- és autópálya-építési, illetve vasútpálya-korszerűsítési programok megvalósulását környezetkímélő bányászati technológiákkal előállított, minőségi alapanyagok biztosításával segítő munkája elismeréseként a MAGYAR EZÜST ÉRDEMKERESZT polgári tagozata kitüntetést kapta.

Ezúton is gratulálunk, további sikereket, jó egészséget kívánunk!

Szerkesztőség